

— Γ. Σημηριώτη «Τὸ Φονικὸ» ἠθογραφικὸ
δρᾶμα σὲ 3 πράξεις.

Ἡ Φιλιά, πού εἶναι κόρη μιᾶς φτωχῆς ἐργα-
τικῆς οἰκογενείας, μένει ἐγγυος κι' ὁ ἀδερφός
της, πού μόλις βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακή, τὸ μα-
θαίνει καὶ τὴ διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴν
ἀτιμαστῇ ἡ τιμὴ του. Τὸ κορίτσι πεταγμένο
στοὺς δρόμους καταφεύγει σ' ἓνα κοινὸ σπίτι γιὰ
νὰ ζήσει. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσους μῆνες ὁ προ-
κομμένος ἀδελφός της, ἀεργὸς τώρα, τὴν συναντᾷ
σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ τὴ σκοτώνει γιὰ νὰ ξελε-
κιάσῃ ὀλότελα τὴν τιμὴ του. Τὸ δικαστήριον τὸν
ἀθώνει. Αὐτὴ εἶναι ἡ κεντρικὴ ὑπόθεσις τοῦ
ἔργου πού βέβαιον δὲν ἀποτελεῖ κανένα νέο θέμα
οὔτε καὶ μιὰ ἰδεολογικὴ θέση γιὰ δρᾶμα. Γι'
αὐτὸ κι' ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἠθογραφίας στέ-
κει καλύτερα. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν κεντρικὴ αὐτὴ
ὑπόθεσις περνᾶν καὶ ἄλλοι τύποι ἀντιπροσωπευ-
τικοί: ὁ κεφαλαιοκράτης, ὁ σοσιαλιστὴς φοιτη-
τῆς, ἡ πιστὴ μνηστὴ κ.λ.π. καὶ μιὰ ἐλαφρὰ σο-
σιαλιστικὴ πνοή. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἐπεισοδιακά,
χωρὶς ν' ἀναλυθοῦν χωρὶς ν' ἀναπτυχθοῦν, προ-
πλασματικά. Ἔτσι τὸ ἔργο καταστᾷ περιγραφικόν,
ἀπλὸ ἀφήγημα μὲ ὅλα τὰ εὐρήματα τῆς σχολῆς
Μπατάϊγ, καλὸ γιὰ ἓνα λαϊκὸ ἀκροατήριον, ὄχι
ὅμως καὶ ἠθοπλαστικὸ γιὰ τὸ ἀκροατήριον αὐτό,
ὅπως καὶ γιὰ κανένα ἄλλο. Τὸ ἔργο εἶναι αἰσχρὸ
ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς ἠθικῆς καὶ μάλιστα

Ἑλληνικῆς τέτοιαις. Παρουσιάζει τὸν αἰώνιον τύπο
τοῦ κρεμανταλᾶ κι' ἀέργου ἀδερφοῦ πού ξυπνάει
τὸ φιλότιμό του μόνον ὅταν ἡ ἀδερφή του βρεθῇ
μ' ἓνα παιδί στὴν κοιλιὰ καὶ τότε ἡ τὴν ἀνε-
χεῖται γιὰ νὰ τὸν χαρτζηλικιώσῃ ἢ τὴν σπρώχνει
στὸ δρόμο τῆς πορνείας καὶ στὸ τέλος τὴν σκο-
τώνει διὰ λόγους τιμῆς καὶ τὸ ἑλληνικὸ δικα-
στήριον ἀθώνει τέτοιους παλιανθρώπους. Μὰ ὁ
συγγραφέας γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν προστυχιάν
αὐτῆ, γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ παρόμοια κοινωνικά ἐγ-
κλήματα, τότε μόνον θὰ ἦταν συγχωρητέος γιὰ
τὴν κοινότητα τοῦ θεματός του, ὅταν ἐκαυτηρίαζε
τὸν τύπο του, τὸν ἀδελφὸ δηλαδή καὶ τὸν ἐχῶνε
ἰσόβια. Τότε τὸ ἔργο του θὰ ἦταν ἠθικόν, ἐκπο-
λιτιστικόν κι' ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἑλληνικῆς
ἠθογραφίας, πρωτότυπον. Ἀλλιῶτικα τὸ ἔργο κα-
ταντᾷ ἀσυμπαθὲς γιὰ τὴν ἠθικὴ τῶν διανοουμέ-
νων, παρ' ὅλα τὰ ἀναμφισβήτητα θεατρικά του
προσόντα, τὴ σκηνικὴν του οἰκονομίαν, τὸ διάλογόν
του, τὴ γλώσσαν του, τὶς λεπτομέρειές του, γιὰ
τὰ ὅποια εἶναι ἄξιον παντὸς ἐπαίνου ὁ κ. Σημη-
ριώτης. Πρώτης τάξεως ἡ σκηνὴ τοῦ οἴκου ἀνο-
χῆς μὲ τὸν ὠμόν ρεαλισμὸν της. Καὶ θὰ ἤθελα
νάσαν ἐκεῖ θεατὲς οἱ ἀρμόδιοι πού ἐπιμένουν νὰ
συντηροῦν στὴν Ἀθήναι παρόμοια σίτια καὶ νὰ
παραρουσιάζουν τὸ κράτος ὡς ἐπίσημον προαγωγόν,
τῆ στιγμῆ πού κάθε πολιτισμένον κράτος ἔχει
πιά καταργήσῃ τὸ φρικτὸ αὐτὸ στίγμα τοῦ ἀν-
θρωπισμοῦ. Μόνον ὁ Σαντούρας τὰ λέει πολλὰ
στὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου κι' ἀρχίζει νὰ
καταντᾷ νοῦμερον ἐπιθεωρήσεως. Μὰ ἡ φλυαρία
του μπορεῖ εὐκόλως νὰ κοπῇ.

Γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν θέλουμε καὶ πάλιν νὰ ἐπαι-
νέσωμε τὴν εὐσυνείδητη προσπάθειαν τοῦ Λαϊ-
κοῦ θεάτρου Ἀθηνῶν, πού προσπαθεῖ νὰ πα-
ρουσιάσῃ παστρική καὶ φιλότιμη ἐργασία. Μὰ
ἰδιαιτέρος ἐπαινος γιὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀνωτέ-
ρου ἔργου πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ τὴν δίδα Μαρσέ-
λου καὶ τὸν κ. Φαρμάκη, καθὼς καὶ γιὰ τὶς
δίδες Σταυρίδην καὶ Νικολάου καὶ τοὺς κ.κ. Ζω-
γράφου καὶ Ταλάνου.